

at Rigsraadets Statsrevision med Føje har karakteriseret de fremsendte Regnskaber paa den anførte Maade, og skal til Begrundelse heraf, forsaavidt det, efter hvad der allerede her er anført, maatte behøves, henvisse til bemeldte Revisionsbetænkning, men vi kunne ved Siden heraf dog ikke Andet end finde det betænkeligt at tilraade Thinget at følge Statsrevisionen, naar den formener, at Krigsministeriet burde affordres nyt og behørigt Regnskab for Toaaret. Udvalget har i denne Anledning havt en Sammenkomst med Krigsministeren og derved overbeviist sig om, at Ministeren vistnok er villig til, dog kun forsaavidt det nødvendige daglige Arbejde i Ministeriet ikke maatte lide derunder, eller man i alt Fald ved en særlig Bevilling vilde sætte Ministeriet istand til at fremme Arbejdet extraordinært, at lade udarbejde og eftersende et nyt „Regnskab“ for det første Halvaar af 1863—64, og — vel at mærke — affattet, som det foreliggende for 1862—63, samt en „Oversigt“ over Udgifterne i det sidste Halvaar, October 1863 til Marts 1864, men Udvalget har ikke kunnet indsee, at nogen Binding for Sagen og dens Afgjørelse derved kunde ventes opnaaet, da det med Rigsraadets Statsrevision, som allerede anført, maa være enigt i, at baade Form og Indhold af Regnskabet for 1862—63, der efter Ministerens bestemte Udtalelse skulde tjene som Mønster, ikke ere tilstrækkelige for en virkelig Revision, og da Udvalget derhos med Hensyn til det Ubestemte i Tiden, inden hvilken Ministeriet maatte see sig istand til at eftersende dette nye „Regnskab“ og den nævnte „Oversigt“ — om hvis Omfang og Betydning det er vanskelig at danne sig nogen klar Forestilling —, i hvert Fald maa frygte, naar man endelig modtog samme, aldeles til Unytte at ville finde Tiden og Arbejdet spildt. Under disse Omstændigheder, og da Udvalget ikke kan skjønne, at der overhovedet vilde i Realiteten efter de foreliggende Omstændigheder kunne komme noget egentligt Udbytte tilstede ved at forfølge denne Sag videre i den af Rigsraadets Statsrevisorat antydede Retning, tillader man sig derimod at foreslaae, at Rigsdagen ogsaa for Krigsministeriets Vedkommende søger Afgjø-

relsen af denne Regnskabsaflæggelse tilveiebragt endnu i denne Samling ved postviis at tage Beslutning i Anledning af Statsrevisionens Udsættelser. Og da den første Post af disse for Rigsdagen, til hvis Revision og Decision Krigsministeriets Regnskaber nu ere henlagte, indeholder en, som det forekommer os, ligesaa paatrængende som uafviselig Opfordring til, saa betimeligt, som mulig, at sikkre, at ogsaa dette Ministeriums Regnskabs Form og Indhold blive nogenlunde tilfredsstillende, hvilket Toaarets heromhandlede ikke kunne erkjendes at være, og da Krigsministeren i den berørte Conference med Udvalget syntes at staae i den Formening, at denne Regnskabsaflæggelse ikke tidligere har været Gjenstand for Rigsraadets Misbilligelse og derfor ikke med Vilighed nu kan forkastes, saa har Udvalget foretrukket istedetfor at anbefale Thinget Sagens Udsættelse til nyt Regnskabs Aflæggelse og derefter foretagende Revision og Decision at tilraade Thinget at beslutte en formelig og indtrængende Opfordring til Krigsministeren om at see Ministeriets Bogføring og Regnskabsaflæggelse, mod hvis formelle Rigtighed og Paalidelighed Revisionen forøvrigt ikke har fundet Anledning til at reise Tvivl, navnlig fra 1ste April dette Aar, saaledes udført, at Regnskabet i det Hele og Enkelte erholder den nøie Overensstemmelse med Finantsloven og den Anstuelighed, som for de heromhandlede Regnskaber 1862—64 maa erkjendes at mangle, men som for Rigsdagens Revision og dens Tilfyn og Afgjørelse er aldeles fornøden. Krigsministeren har vistnok under vor ovenberørte Conference med ham ytret sig saaledes, at vi maae antage, at der tilveels allerede er lagt Haand paa enkelte saadanne Forbedringer af Regnskabsførelsen; men efter hvad vi foran have anført, kunne vi ikke derved ansee den af os foreslaaede bestemte Opfordring gjort oversflødig.

Vende vi os fra denne til den næste, den 2den Post i Statsrevisionens Betænkning, finde vi forøget Anledning til en saadan Opfordring til Ministeriet. I denne 2den Post ophæver nemlig Statsrevisionen atter, som det forekommer os, aldeles overbeviisende, at de i Ministeriet førte Bøger hverken hver for sig